

ქართული
საზოგადოებრივი

2 „განიარალება“

ოპივისტული ოპორტუნისტული გახრიობა

რატომ არ აჯერათ, რომ კაპიტალისტურ ქვეყნებს უნდათ განიარალება? რამდენი ხანია ისინი შეუდგნენ სამზადისს ამ „გულწრფელი“ განზრახვის სისრულეში მოსაყვანად! რა ვუყოთ მერე, თუ ჯერ-ჯერობით განიარალების მიგვიერ თავიდან კბილებამდე იარაღდებიან. ეს ასე ვსთქვათ ძველის ძველი ბრძნული გამოთქმის გასამართლებლად! ქირდებათ. „თუ გსურს მშვილობიანობა, ემზადე ომისათვის“, — ასე გაიძახის თავისუფალი სახელმწიფო.

რა ვუყოთ, თუ მათი მტაცებლური ბუნება ვერ აძლევს გასაქანს ამ საკაცობრიო იდეალს! მათ უნდათ განიარალება, მაგრამ იმდენად, რამდენადაც სხვა განიარალებდა.

რამდენჯერ შეკრებილან მათი წარმომადგენლები იმპერიალისტური ომის შემდეგ, რამდენჯერ უთქვამთ, რომ ომი არ არის კარგი საქმეო!

კარგი, ვსთქვათ, რომ თქვენ მათი ცარიელი სიტყვების არაფერი გჯერათ. თქვენ გინდათ იცოდეთ, რა პრაქტიკული ნაბიჯ გადასდგეს მათ განიარალების სასარგებლოდ.

კომისიის გამოყოფა განიარალების კონფერენციის მოსამზადებლად განაკლტა საქმეა! მართალია, ამ კომისიის გამოყოფის შემდეგ კაპიტალისტურ ქვეყნების კოლონიებში ზარბაზნების გრიალი და ტყვიისმფრქვეველების კაკანი არ შეწყვეტილა, მაგრამ რა ვუყოთ მერე! მათ უნდათ განიარალება იმდენად, რამდენად... სხვები დაჰყრიან იარაღს.

ჰო, იმას მოგახსენებთ, განიარალების კონფერენციის მოსამზადებელი კომისია უკვე მრავალი წელიწადია არსებობს. მართალია, ამ კომისიამ ვერ მოამზადა განიარალების კონფერენცია, მაგრამ რა ვუყოთ მერე. არის ამის მიზეზი, უმიზეზოთ ხომ არ მომხდარა ეს.

თვითუფლ კაპიტალისტურ სახელმწიფოს უნდა განიარალება იმდენად, რამდენად მისი მეზობელი განიარალებდა. რა ვუყოთ მერე! რატომ უნდა განიარაღდეს, მაგალითად, საფრანგეთი და თავზე წამოისკუპოს გერმანია, ან რატომ უნდა განიარაღდეს გერმანია და თავზე წამოისკუპოს საფრანგეთი, ან რატომ განიარაღდეს ინგლისი! ან რატომ განიარაღდეს იტალია, პოლონეთი და სხვ.?

სხვათა შორის დიდებული „არგუმენტი“ იქნებ კაპიტალისტურ სახელმწიფოებს იმის გასამართლებლად, რომ დღემდე არ მოხდა განიარალება. თურმე თავი და თავი საქმე ყოფილა გარანტია, მიეცით მხოლოდ, რომელიმე სახელმწიფოს იმის გარანტია, რომ მეზობელი ხელს არ ახლებს მას

— ნებაჰი, ვინ გამოაკრა ეს ჩვენი ლოჯუნგი ქუჩაში!

და თუ მაშინ არ განიარაღდეს, უფლება გაქვთ უსაყვედუროთ.

თუ გინდათ ამაში დარწმუნდეთ, წაიკითხეთ ანგარიშები განიარალების მოსამზადებელი კომისიის სხდომების, რომლებიც შენევაში იმართება, გარანტიაა მთავარი. ყველა ამაზე გაიძახის.

ამს. ლიტვინოვმა თავის ვრცელ სიტყვაში საკმაოდ ნათლად გააშუქა ის გარანტია, რომელიც საჭიროა კაპიტალისტურ ქვეყნების განსაიარა-

ღებლად. ლიტვინოვს ეს ბევრჯერ განუმარტავს, მაგრამ კაპიტალისტებმა მაინც ვერ მიაგნეს გარანტიას, ვერ მიაგნებენ საყოველთაო გარანტიების გარანტიას.

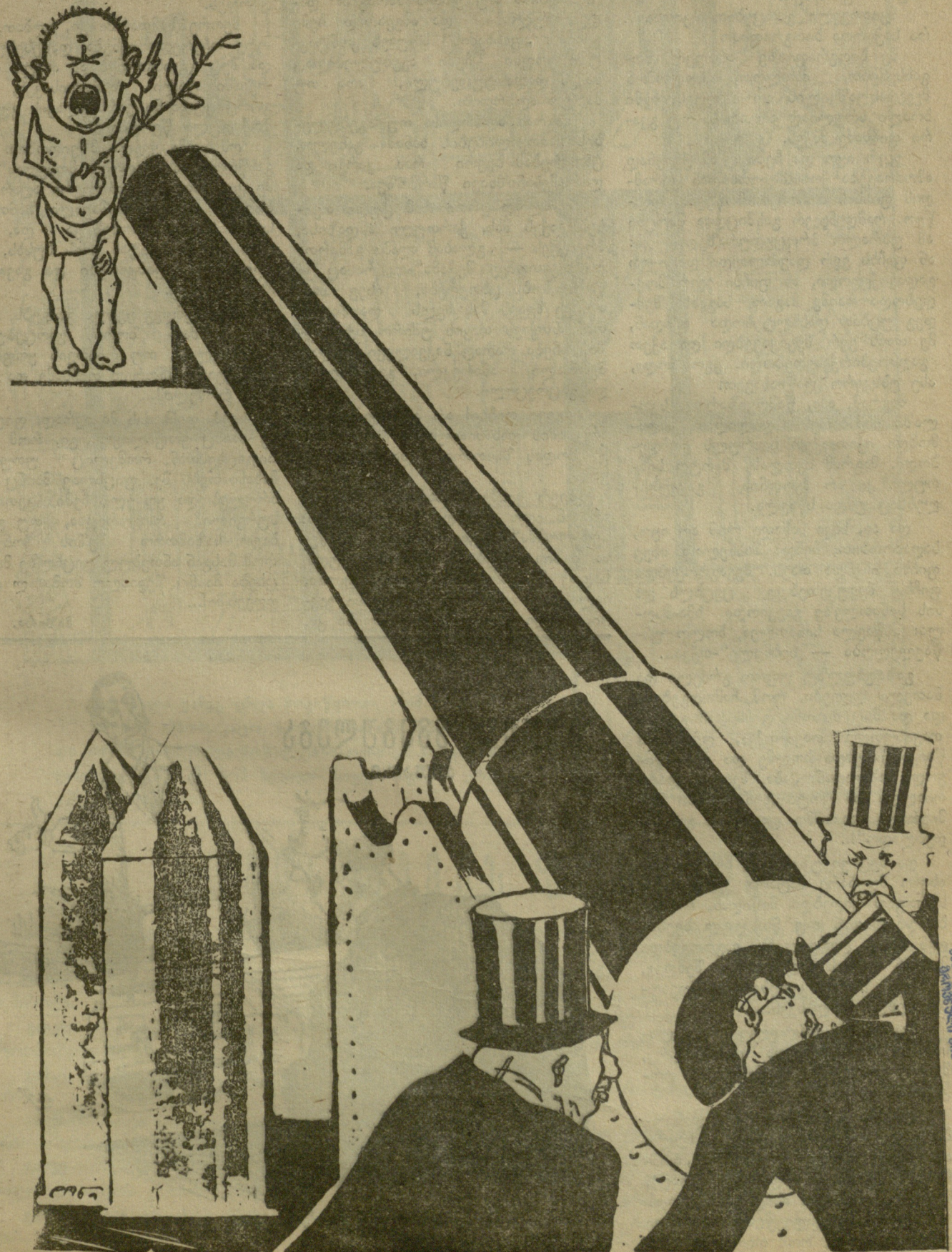
ეს გარანტია შორს კი არ არის. მისი ნახვა შეიძლება და ეს მოხდება მაშინ, როცა წითელი ცეცხლი გადაივლის ევროპის თავზე და მსოფლიო რევოლუციის დროშა გაიშლება ძლევაშისილად.

სევეირ-ბენ-შეიხ.

როგორ უყურებს ერთა ლიგა მშვიდობიანობის საკითხს

ქართული
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

საქართველოს
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

— გურული კაცი გახლავარ, გვარად — ფიჩხაკე...

მკითხველი გოცეებით იკითხავს: რა საქირია ბიოგრაფიაო?

მე ბიოგრაფიაზე არაფერს მოგახსენებთ, მხოლოდ, სოლომონ მცჯლანუაშვილის არ იყვეს, ჩემი ბრალი სრულიად არ არის, თუ გვარი ფიჩხაკე მაქვს.

ჯერ იყო და ჩემი ამ ქვეყნად ამოძრავება ქონის კუთხიდან კერამლის ფიჩხის მოჩიჩება-მოწევი დაიწყო. რამდენჯერ განმიცდია მარცხი ამ უბრალო პროცედურაზედაც კი: ან ფიჩხს ვერ დავძალავდი და იქით გადავიქცეოდი, ან ფიჩხი ჯერ მოედებოდა რაიმე მაგარ საგანს, შემდეგ უცბათ დასხლტებოდა იქიდან, მე თავს ვერ შევიკავებდი და აქეთ გადმოვიპირქვევდებოდი. გოგრაოდი, ასე უბსკერო კვაწიასავით.

მაგრამ, აჰა, წამოვიზარდე. სკოლაში მიმაბარეს. დილიდან საღამომდე იქით-აქეთ სიარულს ვუნდებოდი. მაგრამ სკოლას მარტო სიარული კი არ ჰყოფნის, გაკვეთილებსაც უნდა სწავლა.

და აი, სხვა სანათი რომ არ იყო, საღამოობით, ჩემდა მსხნელად ისევ ფიჩხი იჩენდა თავს. შეეგაროვებდი ფიჩხს, შეგუჟეებდი ცეცხლს და მის სინათლეზე გაგვიოდი ხმა-მალა: „სწავლა სინათლეა, ხოლო უსწავლელობა — სიბნელე“-თქვა...

გაზაფხულზე, უფრო გრძელი და ნათელი დღეები, რომ ჩამოდგებოდა და მეც მეგონა ფიჩხიდან განკათავისუფლე თავი-თქვა, დედაჩემი წაიკარწახებდა ხოლმე და გამომწივოდა სახლიდან: „აბა, შეილო, დატორიადი და ცოტაოდენი ფიჩხი შემიგროვე საეაზშმო ცეცხლის გასაჩაღებლადო“!..

და მეც ვიკუზებოდი, ჩვენი ეზოს ახლო მდებარე პატარა ჯაგნარში, სწრაფად ვიღებდი მიწიდან, ჩირვებარდნალიდან თუ წაქცეულ ხეებიდან ხმელ ლერველებს, ვაგროვებდი მათგან ფიჩხის ხელეურებს, შემდეგ, ვკრავდი ზორბა კონებათ და მოვარბენინებდი სახლისკენ...

მაგრამ აი, სასოფლო ერთ კლასიანში, რომ სწავლა დავამთავრე, მეორე სოფლად განვწესდი ორკლასიანში.

ფიჩხის სინათლეზე მეცადინეობა იქაც სამკვდროთ წამყვა, ხოლო აჰას ზედ დაერთო ისიც, რომ „ფიჩხაც“ (ძუნწი საზრდო გურულად), სხვისი მჭონდა და ისიც სამადლოდ.

ალბათ, ყოველივე ამისი ბრალი უნდა იყვეს ის, რომ თითები ხელფიჩხზე დაფიჩხული მაქვს, არც სხვა

ცვლებზე მეტყობა მაინცა და მაინც კუნთებისა თუ ქონის მარაგით დატვირთულობა და ამგვარად ჩემი გვარის „ფიჩხადის“ სრულს კონტაქტში ყოფნა ჩემი აგებულებითაც მაქვს დადასტურებული, არა თუ მარტო აღზრდით.

მაგრამ აღზრდისა თუ აგებულების ჩამოყალიბების ხანამ განვლო, ცხოვრებამ ბევრი რამ კარგი და ღირსშესანიშნავი წარმოშვა.

მხოლოდ ერთი რამ ცუდი თვისება მაქვს მას. ქართული ანდაზისა, არ იყვეს — „გლახამ ალაბი გამართა და თვითონვე შექამა“-ო; რასაც კი წარწოშობს ცხოვრება, ისევ თითონვე ხვევს მას ხელს და მიაქვს თან, ნთქავს თავის უძირო სტომაქში, რჩება რაღაც ნაკვალევი, რაღაც მკრთალი ანარეკლი, გაფიჩხული და გაცრეცილი.

კიდევ ფიჩხი! არ იქნა უფიჩხოდ არც ამის დახასიათება.

მოლის ზამთარი და უშეშოდ ვარ.

ბევრ ვისმე მიემართე, მაგრამ არავინ იღო ყურად ჩემი თხოვნა: „ერკოიპმა“ ისეთი ოჩერედი დააწესა შეშის მიღებაზე, რომ მის კულს, სადაც მე ვარ მოქცეული, მგონი, ივლისშიც აღარ ხვდეს თავისი ჯერი, ხოლო კერძო შეშის მიღება კი,

შესაძლოა, მეორე ზამთრამდე გასჭირდეს.

მეორე ზამთარში კი, ალბათ, მეორე ოჩერედი იქნება დაწესებული, და მეც გავისეირნებ ამ ახალს ოჩერედში ახალი ზამთრისაკენ, როგორც კულიანი ვარსკვლავის კულში მოქცეული წერტილი.

ღმერთმა ყველა მშვიდობით დაგასწროთ ამ „მეორედ მოსვლას“ და მე კი ჩემთვის აღარაფერი აღარ მახარებს: ალბათ, მომავალი ზამთრის სუსხი სადმე წამომეწევა და, მეც რომ ვეღარ ავიტან იმის სუსხს, სიცივისაგან გავიბუჩრები და გავიფიჩხები კიდევ.

ამის შემდეგ ყველა გაიგებს, ალბათ, და მათ შორის გოცეებული მკითხველიც, თუ რისთვის ყოფილა ჩემი გვარი სწორედ ფიჩხაკე და არა სხვა რომელიმე...

ეექჰ, ფიჩხადის მაგივრად, ფიცხაკე მაინც ყოფილიყო იგი, რომ იმ სიფიცხესთან, რომელიც უთუოდ მახასიათებს მე, ფიცხლავ მაინც ამსრულებოდა ყოველი ჩემი კეთილი სურვილი, როგორიცაა, თუ გნებავთ, საზამთრო შეშის ქონება, რომ მაჯგან ანთებულ ცეცხლზე მიფიცხება მაინც შეეძლო მომალ (ივ დღეებში!...

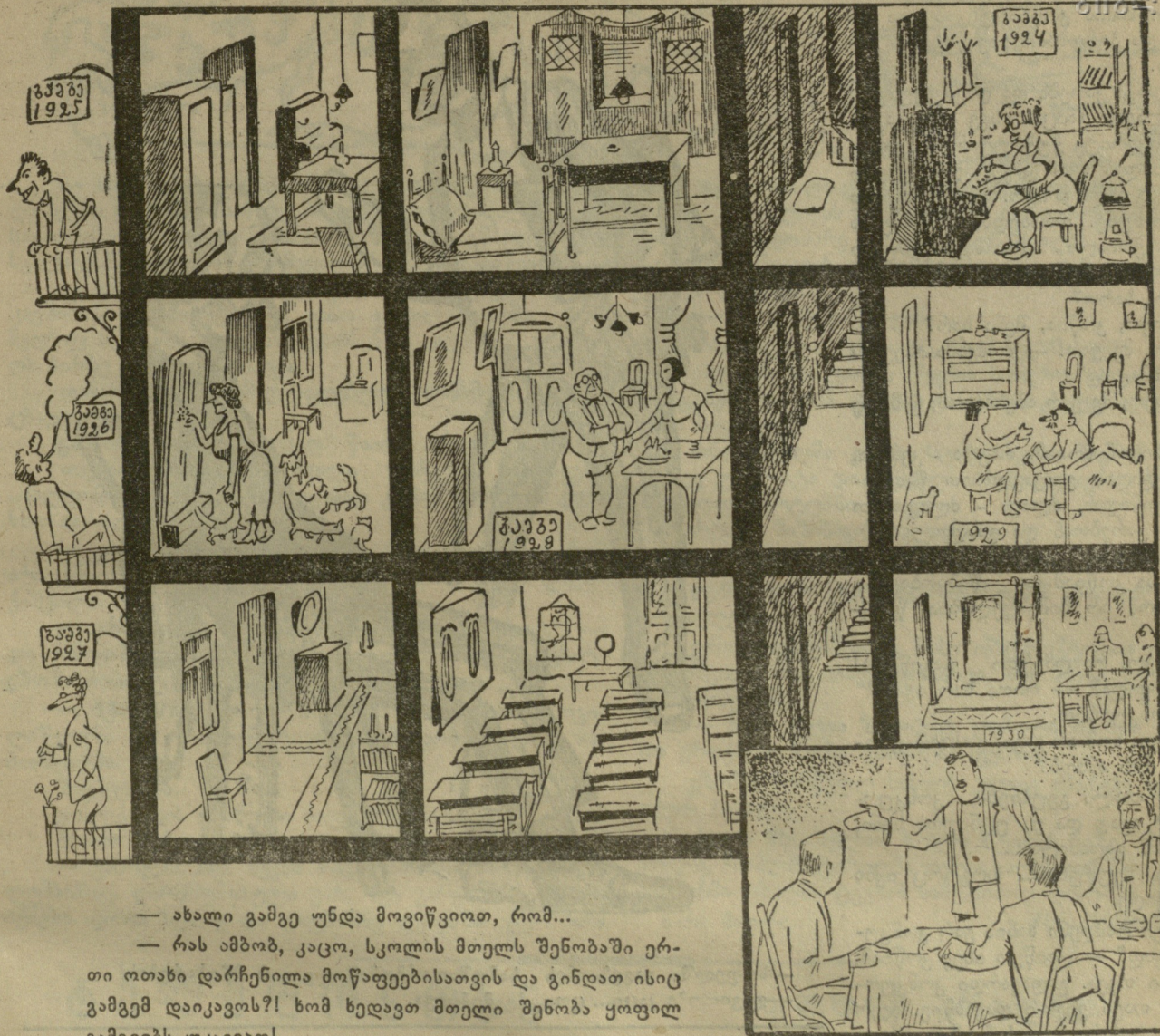
პაწირა.

მორიგი შვებულება

კუთაისი

- ერთი კვირის შვებულება მომეცით!
- სად მიდიხართ?
- „აწიურ სასადილო“-ში მივდივარ სასადილოთ.

— ახალი გამგე უნდა მოვიწვიოთ, რომ...
— რას ამბობ, კაცო, სკოლის მთელს შენობაში ერთი ოთახი დარჩენილა მოწაფეებისათვის და გინდათ ისიც გამგემ დაიკავოს?! ხომ ხედავთ მთელი შენობა უფილ გამგეებს უკავიათ!

გღმის თემის ფოსტაში

გღმის:—ამხანაგო, რა მიზეზია, რომ გაზეთებს ვერ ვღებულობ?

გამგე:—თავი დამანებე. ნამთვრალეები ვარ და თავი მიბრუა.

გღმის:—გაზეთი „კოლექტივიზაცია“ 15 ლეში ერთი ნომერი გამოდის?

გამგე, (ფიქროვს):—ხო, 15 ლეში ერთხელ გამოდის...

გღმის:—როცა ვიწერდი, რატომ მითხარი, რომ კვირაში სამჯერ გამოდისო?

გამგე:—მაგ სწორია, მაგრამ შემდეგ შეამოკლეს, ვინაიდან ქალაქის კრიზისი არის.

გღმის:—გაზეთზე რომ აწერია, სამი ცალი გამოდის კვირაშიო?

გამგე:—ხოოო... შეიძლება.

გღმის:—გაზეთის დამტარებელი ხომ გყავთ?

გამგე:—კი მყავს, მაგრამ ზარმაცობენ და სოფლებში არ დადიან.

გღმის:—ესე იგი, არც თქვენ აკეთებთ არაფერს და არც თქვენი დამტარებლები.

გამგე:—ეს არაა შენი საქმე; წადი და მიიხველე სალაც გინდა.

გღმის:—დაახ, გიჩივლებ. აბა, თავზე მოგისვამ ხელს.

გამგე:—რა უნდა მიქნას შენმა ჩივილმა, როდესაც სამტრედიის ფოსტის გამგე ჩემი ცოლის ძმაა, შიგ თანამშრომლები, ჩემი ფოსტის დები არიან. ვანის ფოსტის გამგედ ჩემი ძმა არის და ტობანიერის ფოსტის გამგეთ— ჩემი ცოლის ძმა. ასეთია, ძიავ, შემადგენლობა. ეხლა წადი და სალაც გინდა იქ მიიხველე.

დიდი ხანია კოწია ტიკიბკოია არ მენახა და პირდაპირ გავსწიე მის ბინასაკენ.

პივადეჭი კარებს და დავაკაკუნე. ხმა რავენ გამცა. ისევ დავაკაკუნე. შევიჭვრიტე ჭურჭრუტანაში. კარები შეგნიდან იყო დაკეტილი. ეტყობოდა შიგ ვიღაცა იყო. უფრო მაგრად დავაბრახუნე. ოთახიდან მომესმა ტახტის ჭრიალი და მიკნავებული ხმით ვილაც შემეკითხა:

— ვინ ხართ?
— ბიჭო, კოწია, შენა ხარ?
— ჰო, მე ვარ! — მომესმა ისევ ის სუსტი ხმა.
— ბიჭო, მე ვარ აბესალომ; გამიღე ცარი.

ოთახიდან მოისმა ოხერა - კვენსა. კოწია დიდის ვაივაგლახით წამოღვა ლოგინიდან, ძლივს - ძლივობით მოვიდა კარებთან და გააღო.

— ვაი, ვაი, ვაი! — საშინლად დაიკვნესა კოწიამ და წაბარბაცდა, ხელი რომ არ მიმეშველებია, წაიქცეოდა.

— ბიჭო, რა ღმერთი გაგიწყოა! რა მოგვიდა? — რითა ხარ ავათ?

— კონკურსით.
— რაო! ხომ არ გაგიყდი! რის კონკურსი! რას ამბობ?

— მართალს გეტუბნები, კონკურსით ვარ ავად და ეს უცნაური სენი, გიცი თან გადამიტანს.

გული შეუწყუბდა... როგორც იქნა დავამშვიდე.

— იცი რამდენი ხანია ვარ კონკურსით ავად? — დაიწყო ისევ კოწიამ, — ექვსი თვეა. გადავარდი კონკურსში და თავი ველარ დავახსწიე. ჯერ იყო და „საქართველოს ჩიი“-მ გამოაცხადა კონკურსი აგრობიესაზე. დავწერე შეიდი პიესა და წარვადგინე. იმ დღიდან შემეყარა ლოდინის ციებ-ციხელება, რამდენ გაზეთს ავიღებდი ხელში, გული საშინლად მიცემდა. ასეთმა მდგომარეობამ სამი თვე გასტანა და მეც გულის სისუსტე შემეყარა. სამი თვის შემდეგ, როგორც იქნა, გამოცხადდა ჟიურის დადგენილება. შეიდივე პიესა დამიწუნეს.

ცოტათი დავმოშინდი. არ გასულა დიდი ხანი, რომ ჩემდა სასიკვდილოთ, მუშკოოპის კულტ-განყოფილებამ გამოაცხადა კონკურსი პიესაზე. დავწერე ცხრა პიესა და წარვადგინე, ორი თვე იქაც ველოდე შედეგს და თითქმის ლოგინად ჩავარდი, მაგრამ გულს მაინც არ ვიტებდი, როგორც აქნა, ველოდე შედეგს: ყველა პიესა დამიწუნეს.

სხვა ჩემს ადგილზე თავს დაანებებდა კონკურსს, მაგრამ ხომ იცი ჩემი

—სოფელში გაგზავნეს სამუშაოთ!მონაწილე ვარ მწუხარების!
—დავიოხრე კაცი... ცოლ ვამეკცევა.

ჯიუტი ხასიათი, ველარ მოვითმინე და კიდევ გადავიარდი.

სახკინძრეწემა სულ ბოლო მომიღო, სიკვდილის პირად მიმიყვანა. ხუთი თვის წინად გამოცხადდა კონკურსი ლიბრეტოებზე. — აქ კოწიამ ისე ამოიკრჩესა, რომ კინალამ გული თან ამოაყოლა, — დაიქცეს ის დღე, დაიქცეს ის საათი. იმ დღეს დაბნელდა ჩემთვის მზე, იმ დღეს მომესპო სიცოცხლე. გადავდევი თავი, დავიწურე ოფლში და დავწერე თითხმეტი ლიბრეტო და წარვადგინე. კონკურსის შედეგი ერთი თვის შემდეგ უნდა გამოეცხადებიათ, მაგრამ გავიდა სამი თვე და ჯერაც არაფერი სჩანს. ამ სამი თვის განმავლობაში ყოველ დღით ვკითხულობ გაზეთს, შეხედე, — მითხრა კოწიან და ლოგინის წინ დაყრილ მთელ გროვა გაზეთებზე მიმითითა, — თითო გაზეთის

გადათვალიერება თითო წლის სიცოცხლეს მაკლებს. მოვკვდი, დავდანი, დაგტლექდი. ერთი თვეა, რაც ლოგინიდან არ ამდგარვარ, დოე დღეზე ველი სიკვდილს. არ მინდოდა ისე მოვკვდარიყავი, რომ არ გამეგო რა ბედი ეწია ჩემს ლიბრეტოებს... მოვკვდი, მეტი აღარ შემიძლია! — და კოწიამ საშინლად დაიღრიალა და ხელეები წინ გაიშვირა. — მოვკვდი...

უტბად წამოვარდა, მუდარებით ჩემსკენ ხელეები გამოიშვირა და სასიკვდილო ხმით შემომბლაგლა.

— აბესალომ, ძმაო, არ მილალატო, შემისრულე უკანასკნელი ანდერძი... აიღე ჩემი სისხლი, ააფეთქე...

სიტყვა ველარ დაათავა, მოწყვეტილად დაცეა ლოგინზე და... თქვენი ჭირი წაიღო.

მანათი.

— აბა, ბიჭებო, საჩქაროთ გაეწიოთ ალაზნის პირას და ჩვენი არტელის ბინაზე მოვეგვართ „დასილოსების“ საკითხი! — რიხიანდ დასძახა გურჯაანის „წითელ ვარსკვლავის“ გამგეობის თავმჯდომარე ვ. მანიყაშვილმა.

— თანახმა ვარ! — დაიწახა რაიკოლმეურნეობის კავშირის ინსტრუქტორმა, ვანო გოგილაშვილმა, რომელსაც ალაზნის ხსენებაზე გაახსენდა „ალაზნის თევზი“ და პირზე ნერწყვი მოადგა.

დანარჩენმაც შეხმატკბილებული თანხმობა განუცხადეს და...

გასწიეს. „თავმჯდომარე“ წაიღეს არაყი და ღვინო. თავმჯდომარე მანიყაშვილი ურჩევს ამხანაგებს „ძაღლონის და მადის მოსაყვანად კუჭის წინასწარ ღვინოთ დასილოსებას.

— კვი დაგემართოს. მაგრამ „ჩასაყოლებელი“ რომ არაფერი გვაქვს? — ეკითხება აგრძელებს კოლა დალაქიშვილი.

— არა გვაქვს, მაგრამ კოლექტივი „ატვეჩაიტ“! — და მანიყაშვილმა რევოლვერით გულმკერდი გაუგმარა ეზოში მოსიარულე კოლექტივის დედალს.

— ჩქარა შეწვიოთ! — ბრძანება გასცეს ვანო გოგილაშვილმა და რაიკოლმეურნეობის თავმჯდომარე დათა პაპიაშვილმა.

შექცევინან.

კოლექტივის დაბმული ძაღლი კი შიშისაგან წკმუის. ქათამი შემოაკლდათ...

— ვასოჯან, შენ ჩვენი თავმჯდომარე ხარ და ტოლუმბაშიც. დარწმუნებული ვარ, შენ კარგი მონადირეც იქნები. ერთი სცადე და დაუმიზნე ფეხებში ეგერ რომ

შავი დედალია და ვნახოთ მოარტყამ თუ არა! — უთბრა ვანოს კოლექტივის „ოქტომბრის რევოლიუციის“ გამგეობის თავმჯდომარე ალექსი პაპუნაშვილმა.

მანიყაშვილის ლევორვერმა იგრილა და უსულოდ დაეცა დედალი.

ძაღლი კვლავ წკმუის.

მანიყაშვილი ჯავრობს, რომ ფეხში ვერ მოარტყა. კოლექტივის გამგეობის წევრი სანდრო გოგილაშვილი ანუგეშებს და თან ურჩევს — ერთი კიდეც სცადოს თავისი სივაჟაცე.

მანიყაშვილმა კიდეც სცადა ბედი, მაგრამ მიზანმა კიდეც უღალატა და დედალს სასიკვდილო კრილობა მხოლოდ კურტუმში მიაყენა.

ძაღლი შიშისაგან იკლავება.

კამპანიაში მყუდროება ჩამოვარდა.

ღვინო ჯერ კიდეც ბევრია, მაგრამ „ჩასაყოლებელი“ — ნაკლები.

ვანო გოგილაშვილი რისი ინსტრუქტორია და დათა პაპიაშვილი რის თავმჯდომარეა, თუ მანიყაშვილს არ გაათამამებენ:

— სამი ტყვია ზედიზედ დაახალე იმ სამ დედალს და ერთერთი მაინც დაიჭრება ფეხში.

ეზოში მორწყულ სისხლს კვლავ ემატება სამი დედლის სისხლი.

ყველა მზიარულია, ხოლო სტირის ხეზე მიბმული ძაღლი, რომლის ტირილმა გული გაუწყალა მანიყაშვილს და მისმა ცხელმა ტყვიამ სამულამოდ დაადუნა მოუსვენარი ძაღლი.

ტ ე ლ ე ფ ო ნ თ ა ნ

ფოტის „რადიო“

— გამარჯობა შენი, გრივოლ დევიძე!

— გამარჯობა! უკაცრავად, ვერ გიცნობ ამხანაგო!

— რაღა ვერ მიცანი, შე კვი კა კო, — ხომ ჩვიდა საზანოს საბჭოს ყოფილი თავმჯდომარე ხარ?

— დიან, თქვენ?

— მე თბილისის რაიონის სოფ. დილომის სოფლის საბჭოს თავმჯდომარე გაბრიელ მძევაშვილი გახლავარ.

— ჰოო! ეხლა კი მომავლდა. თქვენში მგონი გახეთქილი იქნა ამის წინათ.

— დიან, ჩემზე და აბ. ლუხტაშვილზე.

— მეტი როგორ წავიდა საგმი, ხომ არ ავიკრეს ბარგი-ბარხანა?

— არა, რას გაბედავინ! მზე და მთიარე როცა შენსკენაა, კაცი რაღას დაგაულებს.

— მეც ძალიან მიკრიკიტეს მაგი წიწილთანა. გლებკობე, წამდაუწყებ მალაზნიერ გახეთქებში, მალა... — თუკითეს ადგილი ბზე იქნება.

— რაო კაცო, რას გაბრალებენ?

— რას და—ომა კომის თ. მ. ჯდომარედ ყოფნის დროს ტყლა პის უბნის სკოლის და რადოს შიკაკეთებო 556 მანეთი შექამეო.

— მერე ვერ გამართლდი?

— ვერა, მომხსენს აღმასკომიდან და გადაიკდი სასოფლო-საწარმოო ამხანაგობის თავმჯდომარეთ.

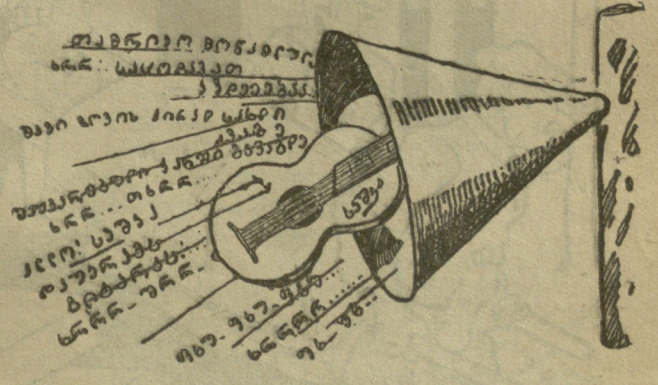
— ეხლა იქა ხარ?

— მაშ ეხლა უმუშევრად ხარ?

— უმუშევრათ რა შვილი გავჩერდები! ძმაბიჭები კარგათ მყავდის და მეტი რა მიქირს? ეხლა არტელის თავმჯდომარეთ მოვედრე და იქავე მაქვს ბარე 375 მანეთამდე შექმული თუ არ გამოგეს...

— გავიგონ მერე რა! კიდევ უფრო უკეთესს საქაფავს იშოვი... ვნახოთ ერთი რას დაგაკლებენ ცხ ლაწირაკი აღიკორები!

ზგიი.

შ ე მ დ ე ბ ი ნ ო მ ე რ ი
მ ბ რ მ ბ რ მ ბ რ მ ბ რ მ ბ რ მ
 ბ ა მ ო ვ ა 30 ნ ო ე მ ბ ე რ ს

უმბარი მკურნალობა (რკ.-გზის საავადმყოფო)

(მესამე პალატა. უამრავი ავადმყოფები. რადგან კრაოტებს შუა გასაღული ადგილი არ არის, ავადმყოფები კრაოტებზე ხტებიან და ისე გამოდიან დერეფანში).

უფრ. ექიმი (ლიმილით ავადმყოფ წერეთელს): — „კაკ დელა“? როგორა ხართ?

წერეთელი (ლიმილით): გმადლობთ მოკითხვისათვის. ძალიან კარგათ ვარ, მხოლოდ არა მაქვს წამალი, არა მაქვს საჭმელი, არა მაქვს ძილი და მოსვენება. სხვაფრივ კარგადა ვარ. იმედია ჩქარა მოვრჩები.

უფრ. ექიმი (ლიმილით): — უეჭ-

ველად, უეჭველად! (გადის შემდეგ ავადმყოფ უზნაძესთან), „ნუ კაკ დელა“?

უზნაძე (მწუხარებით): — ერთი თვეა აქა ვარ, ცოტა წამლებიც მივიღე. კანკს უკვე კარგად ვხმარობ. მხოლოდ ეხლა ნერვები ამეშალა. დილით ექვს საათზე, როცა ჯერ კიდევ ბნელა, ქორებივით თავს გვესხმიან მომვლელი ქალები და ზეზე გვყრიან. საავადმყოფოს დირექტორს განუზრახავს თურმე ფიზკულტურა შეასწავლოს ავადმყოფებს. ეს, რომ არ იყოს, დიდი ხანია კარგად გავხდებოდი.

უფრ. ექიმი (ლიმილით): — მოითმინეთ, ყველაფერი მოეწყობა, ყველაფერი რიგზე იქნება. (გადადის შემდეგ ავადმყოფ კალანდაძესთან „ნუ კაკ დელა“? უკეთა ხართ?

კალანდაძე (გაჯავრებული): — ძე გაბუტული ვარ.

უფრ. ექიმი: — რატომ?

კალანდაძე: — მშობი.

უფრ. ექიმი: — შენ გულის ტკივილი გაქვს და ჭამა გაწყენს.

კალანდაძე: — როცა მშობი, გული უფრო მტკიავ.

უფრ. ექიმი (მოწყალების დას): — რას ლებულობს?

მოწყალების და: — „ვტაროი სლაბი“.

უფრ. ექიმი (ეშმაკური ლიმილით ავადმყოფ ზენაშვილს): — ნუ სტარინა, კაკ დელა“? ლოყებზე გეტყობა კარგადა ხარ. საჭმელი ხომ ბლომად გაქვს.

ზენაშვილი: — კი, როგორ არა, ყველაფერი მაქვს, მხოლოდ ერთს გთხოვ ექიმო, სარეცხი საპონი გამომიწერე ორი გირვანქა, სხვა არა მინდა რა.

უფრ. ექიმი (გაკვირვებით): — საპონი რად გინდა?, ხომ არ გაგიჟდი?

ზენაშვილი: — კუჭის კარგად გარეცხა მინდა. ერთი თვე აქა ვარ და სულ რაღაც „სლაფია“ იმას ვჭამ. დილით ვსვამ ექვს სტაქან უშაქრო ჩაის, შემდეგ სამ სტაქან წყალწყალა რძეს, შემდეგ ერთი მათლაფა ქვების ნარეცხს, შემდეგ ერთ სტაქან რძეს და ბოლოს კიდევ ექვს სტაქან ჩაის, ბარემ საპონსაც დავაყოლებ, რომ კარგად გავირეცხო კუჭ-ნაწლავები.

უფრ. ექიმი (სიცილით): ხუმრობის გუნებაზე ხარ; გეტყობა კარგად ხარ. (გადადის შემდეგ ავადმყოფ შანიძესთან. გასინჯავს) „ნუ კაკ დელა“?

შანიძე (წამოჯდება და ოფლის იჭურავს): — მშობი, კვკლები შიმშილით, არაფერს არ მაძლევენ.

უფრ. ექიმი (ახედ-დახედავს მაგიდას და დაინახავს მაგიდის ქვეშ თაროზე დაწყობილ პურებს და დად ხაჭაპურს. სიცილით): — ამდენი პური და ეს ერთი კეცი ხაჭაპური არ გყოფნის?

შანიძე: — შეიძლება ჭამა, ექიმო?

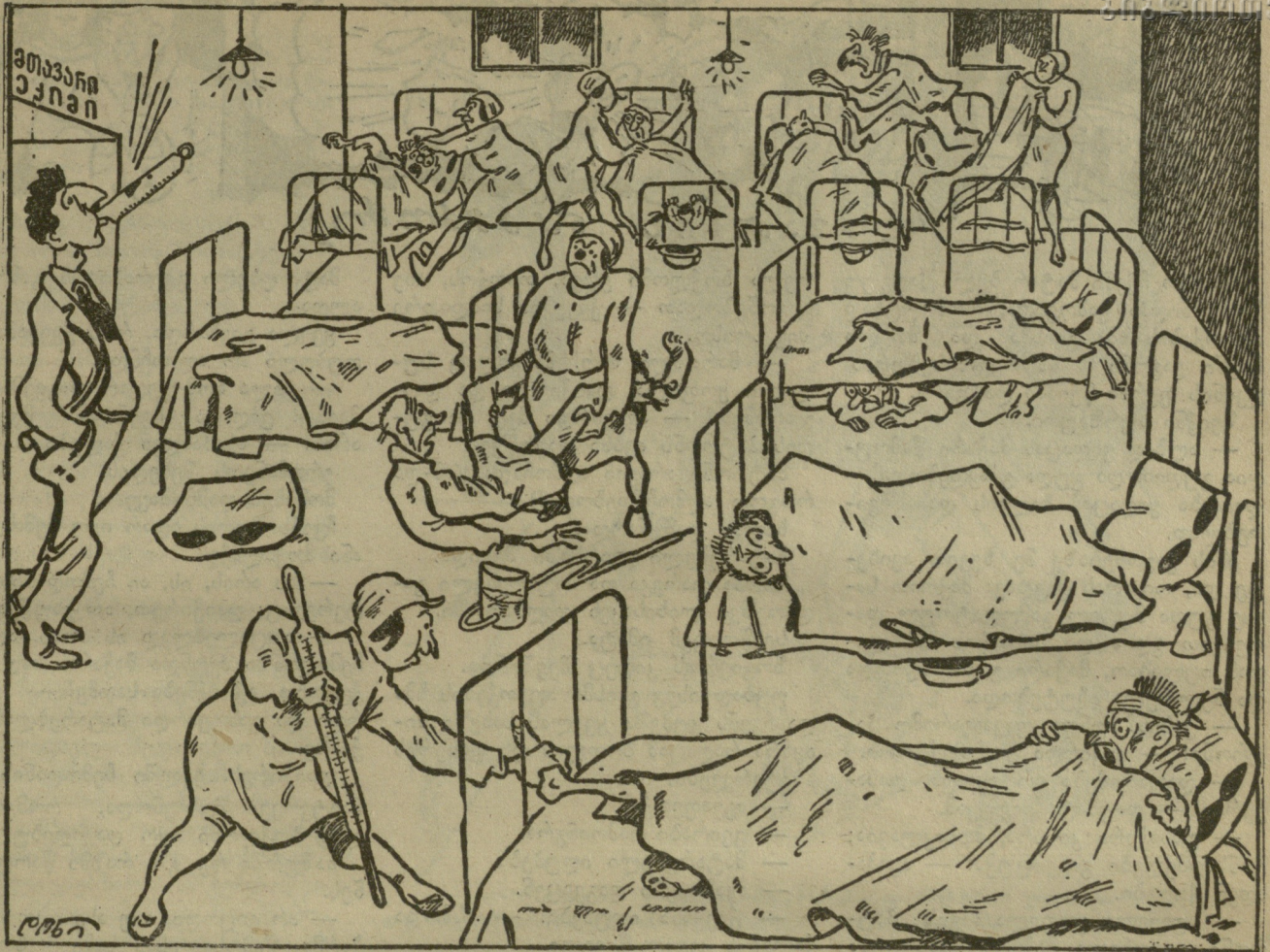
ექიმი: — შეიძლება! (შანიძე ებღვენება ხაჭაპურს და ხარბად დაუწყებს ჭამას. ექიმი გადის).

— ვაცო, საავადმყოფოდან სად მოგყავს ეს ავადმყოფი?
— სახლში... კარგად იყო და აქ ავ გახდა!

ტაიპარაშის შენიშვნა: — ნახატი ჩვენი მხატვრის მიერ ეძღვნება ტფ. რკ. გზისა და პლენაროვის საავადმყოფოებს.

კინკრაქა.

ფოთის „გემირეზი“

მიქაბერიძე გახლავთ კოწია,
ფოთის წყლოსანთა ექიმი ძველი,
და რომ უყვარდეს ქალი კოპწია,
აბა რა არის გასაკვირველი?!
მეფის დროს ჰყავდა ცხენი ლამაზი,
და პოლკოვნიკის მუნდირებს ხევდა,
დღეს კი სასვია მუშებზე ბრაზით,
(წარმოველობის აწუხებს სევდა).

ბრწყინავს ანათებს თომა ფვანია
ფოთში დაკარგულ მარგალიტით,
და მგონი უკვე დიდი ხანია,
რაც კაბინეტში გალობს ჩიტივით.
და თუ ეახლა, მუშა მშრომელი,—
მაშინ ქალაღებს დაუწყებს ცქერას,
(ხმასაც არ გასცემს დინჯად მჯდომელ—
ანდა ტელეფონს დაუწყებს უღერას.

კლუბის გამგე ვარ და მემღერება,
და მე გახლავარ **დოლიქა** დავით,
ბევრი ნაცნობი დღეს მემტერება,
რადგან შეიტყვეს ერთი ამბავი.
დავდივარ როგორც გლადიატორი,
(ახ, რამე ნიჭი რად მომერიდა!)
და ხალხს ვატყუებ, რომ ვარ ავტორი,
მრავალ დაბეჭდილ ცნობილ წერილთა.

ანდრო.

ჩვენნი ამბავი

(სამბრედი)

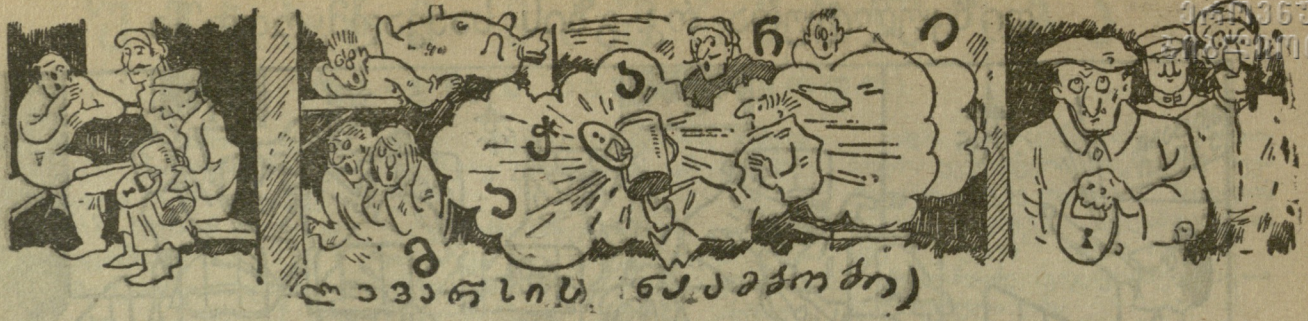
რადგან მეღირსა გავხდი „ქირურგი“,
მკურნალობისთვის ხელთ მაქვს სანქცია,—
მსურს სამბრედიას ვეწვიო მშობელს,
იქ ვქნა პირველი ოპერაცია.

აქვე ვათავსებ სნეულთა სიას,
მოსაჭრელი აქვს ვისაც კუჭია;
(ჩემთვის ერთია შიგ ვინც მოყვება
„სპილო“ იქნება ის თუ „ბუზია“)
ვიწყებ, მისმინეთ: პირველი გახლავთ.
შინამრეწველთა კოოპერაცია
(სახელი ქვიან ალბად შეცდომით,
თორემ ასეთი მას არა სცხია).

სახელოსნოში ბესო ყავს გამგეთ,
ხნით ახალგაზრდა, (ძველი კაცია).
პარტუმენდამ იგი თუმც დააკოჭლა,
მაგრამ მთლად მაინც ვერ წააქცია
შიგ რომ შეხვიდე, გაგიკვირდებათ,
ტანზე სულყველას ხავერდი აცვია,
მოდად ნაკერი შარვალ-ტუფურკა,
(გლახა და კარგი ყველა კაცია).

„ის“ თუმც მუშების სახელზე იყო,
ზოგს მაინც უნდა რეგბოდა წილში,
მაგრამ, პარტკომმა და სარეწკომმა
გაინაწილეს „იმათი“ ძილში.

ფუშბი.

ლაპარაკის ნაკვეთი

ის იყო ჩვენი მატარებელი სადგურ შორაპნიდან გამოვიდა, რომ უცბად აფეთქების ხმა გაისმა და მთელი ჩვენი ვაგონი შარდრეანისებურმა ღვინის ფერმა წვიმამ დაჰფარა.

შეიქნა აურზაური.
— ალბად ვილაცას მაჭარი წამოუღია გულით და გულა გასკდებოდა! — დაიძახა ვილაცამ ხალხის დასამშვირებლად.

ამის გაგონებაზე მე ზევით ავიხედე და, ოი, რას ვხედავ: მაჭრით საფხე გულა მუცელ გამოფატრულ დათვივით გღია და, თითქოს სისხლიდან იცლებო, მაჭარი გადმოსდიოდა და ნელ-ნელა ირუტებოდა.

— ვისია? უნდა დავაჯარიმო პატრონი! — აყვირდა კონდუქტორი.

— დაჯარიმება არ ეყოფა, დასაჭერია! — დაუმატა ვილაცამ.

— დასაჭერი კი არა, მოსაკლავია; ტანსაცმელები გავვიფუჭა! — აკაპასდენ ქალები.

— სულელი ყოფილა შავის პატრონი. გაგონილა მაჭრის წამოღება და ისიც თვედატულ ჭურჭელით! — სთქვა ჩემს გვერდში მჭლომმა მოქალაქემ, რომელსაც ხელში ფანერის ჩემოდანი ეჭირა. ჩემოდანს ვეებერ-

თელა ბოქლომი ედგა, თითქოს, ასე გეგონებოდათ — ქვეყნის სიმდიდრე შიგ არისო.

— მართალი ხარ! მართლაც სულელი ყოფილა. დაიჭირეთ და დააჯარიმეთ! — აყვირიდა მეც და გულის პატრონს ძებნა დაგუწყე.

პატრონი არავინ აღმოჩნდა. (ან-ღა როგორ აღმოჩნდებოდა!).

ხალხი დაწყნარდა. მატარებელი გვირაბში შევიდა.

ზარმა დარეკა და მატარებელი გადმოეშვა ლიხისაკენ დაღმართში.

სისწრაფემ იმატა. ზოგიერთს კიდევ შეეშინდა.

უცბად ისევ გაისმა აფეთქების ხმა და ჩვენს კუბეში ყველას სახეში შიშაყარა რალაცამ ბოთლის და ფანერის ნამტვრევები.

— აგვაფეთქეს!

— გვირაბი ჩამოინგრა.

— მატარებელი იღუპება.

— ავაზაკები დაგვეცენ.

— ქვეყანა იღუპება! — ისმოდა ქალების კვიღ-წივილი.

— ნუ გეშინიათ; ისევ მაჭარი იქნება! — მოისმა ისევ ის ხმა, რომელმაც ხალხი დაამშვიდა გულის აფეთქების დროს.

მატარებელი გვირაბიდან გამოსრი- ალდა.

ყველა გაეხარდა, რომ ქვეყანა დაღუპული არ აღმოჩნდა.

— ესლა ხომ ვეღარ დაგვემალემა მაინც! ვილაცა ჩვენთან მჯდომი არის! — აკაპასდენ ქალები.

ერთმანეთს შეხედეს. მონახეს დამნაშავე.

ჩვენს შორის აღარ იყო ჩემოდანიანი მოქალაქე.

— ის არის, ის, აი ჩემოდანის ნამტვრევიც; დაიჭირეთ, არ გაუშვით!

— აუცილებლად ის არის. ალბად ჩემოდანში ჰქონდა მაჭარი. საღ ვიქცეოდა, აქ იქნება სადმე! — აყვირიდა და გამოვარდი მატარებლის ბაქანზე.

დაიჭირეს. ხელში ჩემოდანის ის ნამტვრევი შერჩენოდა, რომელზედაც ბოქლომი იყო დაკიდებული.

ხაშურში რკ. გზ. რაზმს წარუდგინეს.

— არ ვიცოდი, თუ ასე იცოდა მაჭარმა წამოსვლისას სამი ბოთლი დავლიე, მაგრამ არ აფეთქებულვარ. ეს ოხერი შემოდანში რამ ააფეთქა, მხოლოდ ორი ბოთლი იყო. თუ კაცი ხართ, გამიშვით. მე ჩემი ზარალაც მეყოფა — ჩემოდანი და ბოთლები მეზარალა.

— კი, მარა აკი სულელს უწოდებდი იმ გულის პატრონს, რომელიც გასკდა! — ნიშნის მოგებით ვუთხარი მე და თვალბეჭდით ისევ შეგხედე, რომ წახდა კაცი და შემეცოდა.

— მე ლეეარსი როხროხაძე ვარ. გაუშვით ეს გაჭირვებული, საწყალი კაცი! — ვუთხარი რაზმელებს, შათაც პატივი დამდევს და გაანთავისუფლეს ის მოქალაქე.

როცა გამოვედით შენობიდან, მაშინ ვუთხარი:

— გულა რომ გასკდა, ის ჩემი იყო.

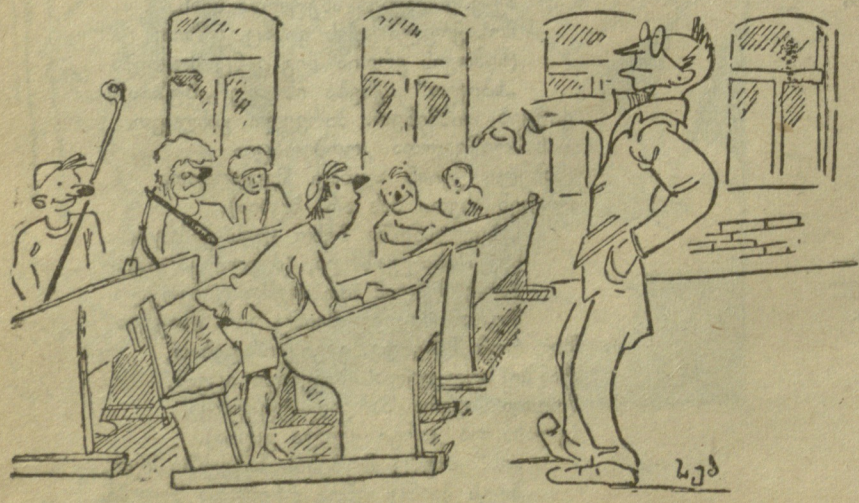
— კი, მარა. აკი შენ თვითონ ჰყვიროდი და პატრონის დაჭერას მოითხოვდი?

— აბა რა უნდა მექნა? ასეთ შემთხვევაში ყოველთვის ასე უნდა მოიქცე. შენც ასე უნდა გექნა და ვინ რას გაიგებდა.

— კი, მარა ბოქლომი ხომ დამეკარგებოდა? — და ამ ლაპარაკით ჩვენ მეორე ვაგონში შევედით. **ჯეშკი.**

ადგილი ამოცანა

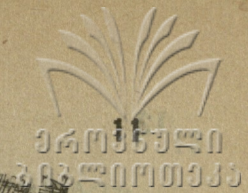
ჯუშაანი, კახეთი

სებ

მასწავლ.: — აბა, გამოიცანით რა არის: „ერთი პატარა მანანა, ხან გაიცინებს, ხან არა“!

მოსწავლეები: (ერთად): — ჩვენი ელხადგურია, მასწავლებელო!

ინფერ წვერავას, რომელიც სკოვრობს აკაკი წერეთლის სახელობის ქუჩაზე, ფოსტალიონმა წერილი არ ჩააბარა და კონვერტს წააწერა: „აკაკი წერეთლის საზღვარ გარედ გამგზავნების გამო, წერილი არ ჩაბარდა“.

გაზეთიდან.

— ამხანაგო, „პოქალუსტა“, მითხარ, სად არის შოთას პროსპექტი? — შეეკითხა ფოსტალიონი უბადრუკიძე გაზეთების დამტარებელს ცალთვალა ხეჩოს.

— ერთი ამას უყურეთ და? შე კაი კაცო, შენი დღე და წუთი სოფელი მავ წერილებს დაათრევ და ქუჩების სახელი აღარ იცი!? მე შენთვის არ მცალია: „მუშა“, „მუშა“, წაიკითხეთ „ტარტაროზი“ ხეაღინდელი ნომერი, ჯანზე მოხვალ! — განაგრძო ხეჩომ და ზურგი შეაქცია ფოსტალიონ უბადრუკიძეს.

— იქნებ შენ მიინც მეტყვი, ამხანაგო, სად არის ამ ქუჩაზე შოთას პროსპექტი, ან რუსთაველის „ულიცა“! — შეეკითხა დაღონებული უბადრუკიძე იქვე მდგომ მილიციულს.

— მილიციული შედარებით ნასწაველი და თავაზიანი კაცი გამოდგა.

— აი ეს არის, ამხანაგო, რუსთაველის გამზირი, რომელსაც წინდ გოლოვინის პროსპექტს უძახოდენ.

— გული გაეზხაროს ამ ქუჩების სახელების ამრევე-დამრევეს. რა იქნებოდა, რომ ჩემ სიკვდილამდე მაინც არ გამოეცვალათ ამ ოხერ ქუჩებისათვის სახელი! — ჩაილაპარაკა უკმაყოფილოდ ფოსტალიონმა და მიადგა ერთ სახლს. რეკა, რეკა, ურახუნა, უბრაგუნა, მარა თქვენც არ მომიკვდეთ, არავინ არ გასცა ხმა.

— ჯანდაბას, რას დავეძებ, კარებამდე ხომ მივიტანე, მისამართი ხომ მივაგენი, დავაგლებ და წავალ, თუ ნახავს ხომ კარგი, თუ არა და, ამ ჩემ ფეხებს.

გააკვება როგორც იქნა კარებში წერილი, რომელიც იმის თვალის წინ დევცა ქუჩაზე, მაგრამ უბადრუკიძემ ზედმეტად ჩასთვალა წერილის აღება. მიადგა აკაკის სახელობის ქუჩას.

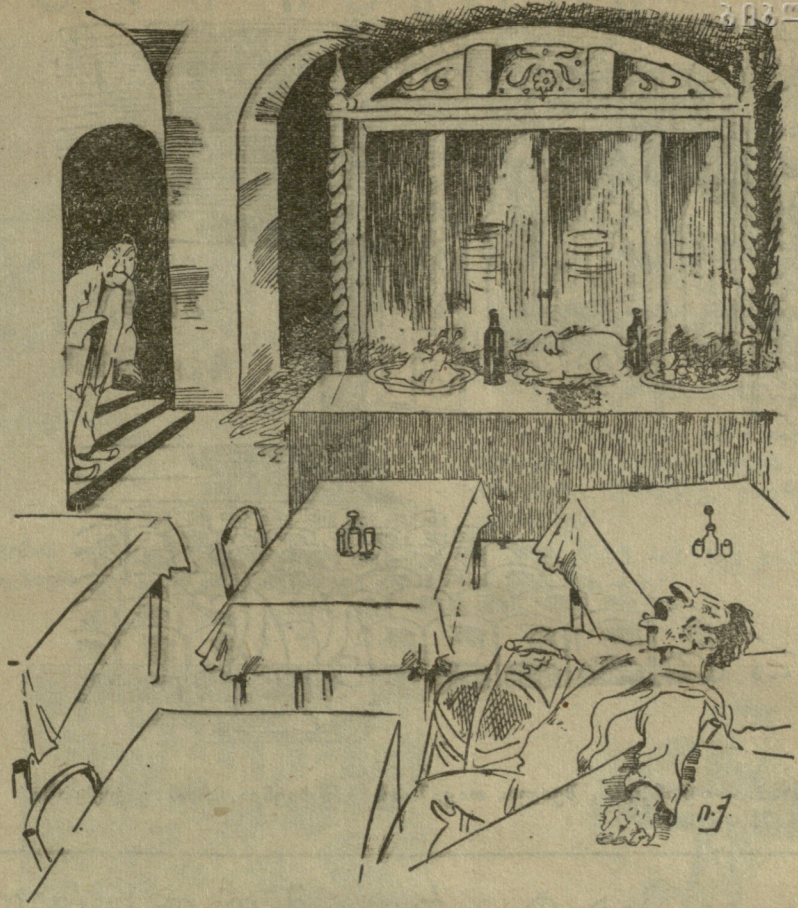
— სად ცხოვრობს ამ განოვის ქუჩაზე აკაკი წერეთელი? — იკითხა მან ერთ ეზოში.

— აქ წერეთელი არავინ არ ცხოვრობს! — უპასუხეს მას.

დაღონდა ფოსტის მუშაკი. შევიდა მეორე ეზოში.

— ნუ თუ არც აქ ცხოვრობს წერეთელი? იკითხა მან.

— აქ ცხოვრობდა, ერთი წერეთელი, მაგრამ ის წელიწადზე მეტია, რაც საზღვარგარეთ წავიდა. — უპასუხეს მას.

— აიო! როგორ ზორბად ამთქნარებს ეს მსახური! ეხლა კი მივხვდი, თუ რატომ არახოდეს არ არის ბუფები ამ სახადილოში.

— ტფილისში არ ყოფილა, ჩემი რა ბრაღია! — ჩაილაპარაკა დამტარებელმა თვისთვის და წააწერა მსხვილად კონვერტის მეორე გვერდზე „აკაკი წერეთლის საზღვარ-გარეთ გამგზავნების გამო, წერილი არ ჩაბარდა“.

ცოტა ხნის მოგზაურობის შემდეგ წერილი ისევ დაბრუნდა მთავარ ფოსტაში. — სადაც ეხლაც გამოკიდებულია ჩაუბარებელ წერილთა შორის აღნიშნულ წარწერით.

— არა ნაკლები მკვლევარი აღმოჩნდა მეორე ფოსტალიონი სოფრომ ჯოჯოშვილი. მას აუარებელი წერილები ჰქონდა დასარიგებელი ჭავჭავაძის ქუჩაზე, მაგრამ როცა მას ერთ ეზოში გააგებეს, რომ ილია ჭავჭავაძე გარდაიცვალა, მან აიღო და ყველა წერილებზე წააწერა: „გარდაცვალების გამო წერილები ვერც ერთი ვერ ჩაბარდა“.

ვურჩევ ჩვენი ლიტერატურის მკვლევართ, ავტორების ბიოგრაფიისა და ვინაობის გამოკვლევის დროს მიმართონ სხენებულ ფოსტალიონებს.

ძველი.

რ ა ღ ი ო წ ა მ ტ ა უ ო ნ ი დ ა ნ

რაკი წერას აღარ ვიშლი, ყურს დამიგდებს ბევრი მგონ ამ ბოლო დროს ძირეულად შევისწავლე შესტაფონი,

აქ რკინის გზას აკეთებენ, (მარგანეცს რომ ქვია ფერო). ორი წუთით ყურადღება, მსურს თქვენი აქ შევაჩერო.

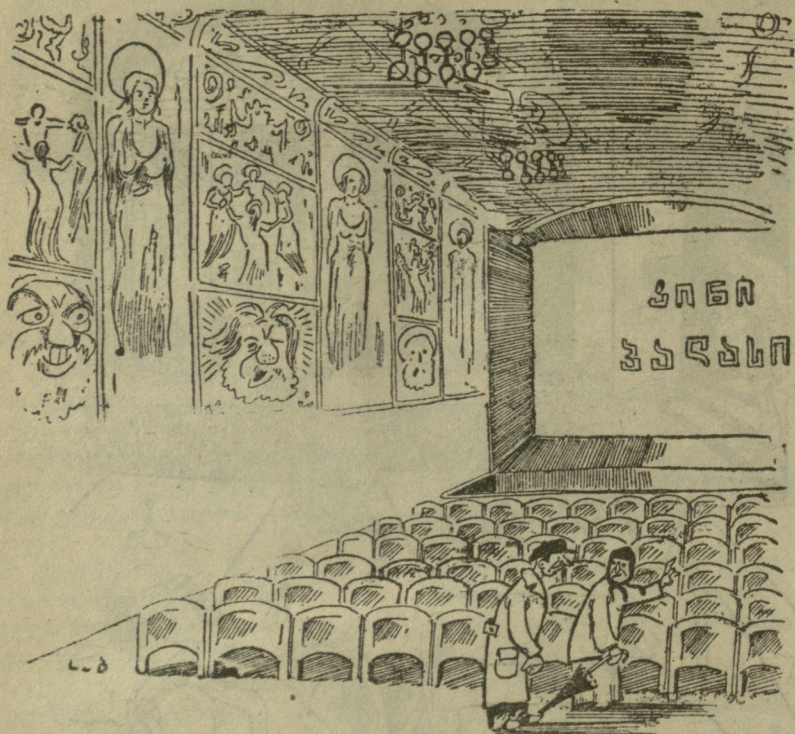
აქ შეხედებით ძველ პოლკოვნიკს, მამასახლისს, მღვდელს და ბერსა, სათავეში ეს ხალხია, განაგებენ ყველაფერსა.

ამ ხალხს ეხლა უნდა მოსცხოთ, უნდა მოვსცხოთ ამ თავიდან, — თორემ ბოლოს კვდობსაც მგონი მოიწვევენ საოლავიდან.

თვით ქალაქზე, თუნდაც ჩუმად გავისროლოთ სიტყვა ორი...

„ვინ დასვალოს ზღვაში ქვიშა“ ქუჩაში კი — ჯოჯად ლორი.

ძნელ-ოდლი.

დღედა: — მომკერი, შვილო თავი? არ გრცხვენია, რომ ეკლესიაში წამიყვანე?!

სალამი, ძმაო ტარტაროზ,
 დავიღდა უკვე ზამთარი;
 ამბების მოსაწერათა
 ჩემი კალამიც მზათ არი.
 ველისციხეში აქებენ
 თემსაბჭოს მდივანს სმაშია;
 ამბობენ: „მუდამ მთვრალია“,
 გაგვიგე საქმე რაშია.
 ივლიანეა სახელი,
 და გოგასძეა გვარადა;
 კაცი არავინ მინახავს
 დამთვრალი მისდაგვარადა.
 ახლა ტარტაროზ, რას გვეტყვი,
 არა გვაქვს ერთი „ბანია“.
 ჭუჭყში ლზებიან ყველანი:
 საშა, მიშა და ვანი.
 რაც მქონდა შემოწერილი,
 მივეცი ნაღდად ვალია,
 აბანოს ელოდებიან
 კაცი არის თუ ქალია.
 მაგრამ ჯერ არსად არა სჩანს
 თუმც ფული მოკრეფილია;
 უკმაყოფილო არიან:
 მინო, გიორგი, ილია.
 იყავი კარგათ, ტარტაროზ,
 ამ წერილს მე გწერ როგორღაც.
 შემდეგ კვლავ მოგწერ უკეთესს,
 ძმაო, მისმინე ოღონდაც.
 „ლენტო“.

პატარა მოთხრობები

ჯამბახნიძე ზაქარია,
წინეთვის ციხე ზაქარია

გვითხარი, სიმონ კაშია,—
საქმენი უენი რაშია

სლიონის ჩამქრალ ვარსკვლავებით ბუბუბუდენ ელ-
ნათურები, რომლებიც მკრთალად აშუქებდენ ღრმა ძი-
ლში ნყოფ ქ. ლანჩხუთს.

ექიმი ზაქრო ზამბახიძე კომპარულ სიზმარში იყო.
უცბად წამოვარდა ზეზე და საბან-მოხურული დაიკარ-
გა ლამის წყვილიადში.

ბებია ქალის ვახტანგოვის ბინაზე ვილაცამ კარები
ჩაღეწა და შიგ შევარდა, თავზარდაცემული ქალი ზეზე
წამოვარდა.

— ზაქრო, არა გრცხვენია; ეს რა მხეცობაა!—შეპ-
კივლა ქალმა და პატივცემული ექიმი გარეთ გამოაგდო.
ასეთივე ამბავი განმეორდა ცოტა ხნის შემდეგ ბე-
ბია ქალის კილაძის ბინაზე.

— ააშენოს ღმერთმა ეს ჩვენი ექიმი ზაქრო, — ამ-
ბობდენ ლანჩხუთის დურგლები, — ისეთი ღამე არ გავა,
რომ ქალებს არ მიუხდეს და კარები არ ჩაუღეწოს!

ექიმს „სიყვარულის ექსტაზი“ თავის კაბინეტშიაც
მოსდიოდა ხშირად. ზაქროს არ მოსწონდა ლოზუნგი:
„ხელები შორს“... ამ ლოზუნგს ის „პირიქით“ ანხორ-
ციელებდა (აქა ამბავი სონასი და მაროსი, და ამ უკა-
ნასკნელთა მიერ პირველის სილის გაწნის შესახებ).

ენლა ზაქრო მოთავსებულია სპეციალურ საავად-
მყოფოში (გამსახლში) და ხშირად ბოდავს, (სიტყე ყო-
ველთვის აქვს):

რამდენმა ქალმა გამლახა,
რეცეპტი ვადამახია!..
„წითელი ჯვარი“ გამიწერა...
აქ ჯდომა ჩემზე ახია.

წმენდის წინ სიმონ კაშიამ ღმერთი მაღალი ახსენა.
ის კომისიას წარუდგა, მუტუელში ეგდო მას ენა. გამოკი-
თხვები დაუწყეს, ცოდვები სხვამ გაახსენა. წმენდის შე-
დეგად წილად ხვდა მას ბათომიდან გაფრენა.

და წამოსვლისას სიმონმა მაგრად შეუკურთხა ჯა-
თომს:

— მე არ მინდა აწ აქ მოცდა,
შევარცხვინე თქვენი ფოსტა.

ახტა, დახტა სიმონ და ქუთაისში ჩახტა. ბევრი იარა
თუ ცოტა იარა, მალე მოეწყო საგაზეთო ბიუროში.

თავგმა თხარა, თხარა,
კატა გამოთხარა, — სწორედ ასე დაემართა

სიმონს: მუშგლებინი „გამოთხარა“ და კაცი იძულებული
ვახდა ტფილისში ამოეყო თავი.

აღარ მინდა ქუთაისი,
ვისაც სურდეს იყოს მისი! — უთხრა ტფილი-
სში სიმონმა ძმა-ბიჭებს, რომლებმაც ის შემნახველ სა-
ლაროში მოაწყვეს.

— ეს მართლაც კარგია, — ამბობს სიმონი,—შემ-
ნახველი სალარო, ალბად მეც კარგად შემინახავს! მიუ-
ხედავად ამისა, სიმონ ხშირად ამოიოხრებს ბათომის მო-
გონებაზე (სამი ათასად ჰყიდის ბათომში ბინას) და ჩო-
მად აღილინდება:

ეჰ, წმენდაო რასა გევხარ?
სად წაიყვან სადაურსა;
პროტექციის შემწეობით
სად უშოვი სამსახურსა.

რუსული იუმორი

— ხომ არაფრის გაგზავნა დამვიწყებია საშეფო სოფლისათვის?
— პო, ეხლა მომავონდა! ფოცხისგაგზავნა კინლამ დამავიწყდა.

— ეს სიდაური სამართალია, რომ
ქვრივსა და გაჭირვებულს მეტი გა-
დასახადი შემაწერე, ვიდრე კულაკ
გეარსიმეს!

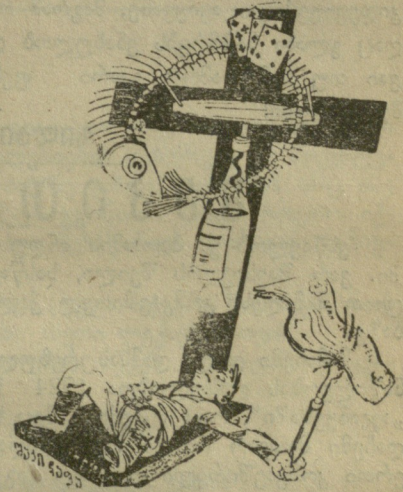
აღმ. თაზ.-რამ: შენ ხომ ჩემი ნა-
თესავი არა ხარ!

— ეხლა კიდევ სამუშაოთ მიდი-
ხარ?
— არა, სხლომაზე მივლივარ!

— ხარჯთაღრიცხვის მიხედვით თქვენ აქ
ხუთსართულიანი სახლი უნდა აგეოთ.
— სამაგიეროთ ხარჯთაღრიცხვის ფარგლე-
ბში მოვთავსდით.

ცრუბრიბადელის საფლავი

— კულაკი: — როგორ გავშლი
დი ფრთებს, რომ შებოჭვილი არ ვი-
ყო!

— დავიმალოთ! საშეფო სოფლიდან გამოგზავნილი კაცი მოვიდა!

გაზღვარ იასონ კოსტავა

რამდენი მწერეს გახეთში, რამდენი საჩივრები შეიტანეს მუშგლებინში, პროკურატურაში და სასამართლოში; გამწმინდეს პარტიიდან და აპარატიდანაც, მაგრამ ყველას გადავრჩი და რა უნდა მიქნას მუშკოობის გამგეობამ რალაც 2300 მანეთის გაღლანგვისათვის?!

აბა უყურეთ მათ სეირს რა მოუწყო.

მოვიგონე და მოვისაზრე ამ ჩემი ძველი მიკიტანის გოგრიით, რომ — თუ მუშკოობის სასადილოს და მეც-ხრამეტე ნომერ მაღაზიას შეუსანსლე 2300 მანეთი, საზაგიეროთ, მეც ჩამოვთვალე თითებზე, რომ საათები მექნება ალბათ მეტი ნამუშევარი და კიდევაც ვლწე „სულში“ საჩივარი — 1.600 მანეთზე.

არ დავენდევ ჩემს გრძელ ენას და კიდევ მექილი ავიყვანე, მაგრამ რალაც გლახა სიზმრებს ვნახულობ და ვაი თუ სამუდამოდ ვკარი ვეზი მღულარეში!

ზილტი.

„ისტრემა პროვოლი“

„სახვაქრობაში“ მოეწყო კომისია ვასოს და კოწიას მეთაურობით „ესტრემა-პროვოლის“ გეგმა.

პირვე ოქტომბრისათვის გეგმა გადაჭარბებით შეასრულეს.

ჩატარებულა ოთხი ეახშამი მმართველის მოადგილის დანიშვნისა და წასვლის საპატივისცემოთ.

თვითეთულ თანამშრომლისაგან მთელი ასი პროცენტით დაკავებული ჯამაგირიდან ორმოც-ორმოცი მანეთი. (მეჭმული პურმარილის დავალიანებას ადგილი არ აქვს).

მიშა ბოკერიას უქანასკნელი „პროვოლი“ დამთავრდა „სკანდალით“.

ჩაის ქიქითა და ვაზებით ღვინის ქაჩვამ ჩხუბის ხოშზე მოიყვანა ვანიჩქა და ნიკო, რომლებმაც სამინდის ტარობით დაუშინეს „მშვიდობიან“ მოქიფეთ.

ქიფვის და ომის შემდეგ გააადგურებულა მუშა- მოსამსახურეების ჯიბე ფულისაგან, დაზარალებულია ჩამოდენივე კასტიუმბი.

ხლისტი.

ძირუღელი თალა.

უ ე კ ი თ ხ ვ ა

ესწავლობ ქ. ბათუმის ინდუსტრიალურ ტეხნიკუმში. ვარ შავსიელის შვილი, სასწავლებელში პროტექციით მიმიღეს, კომკავშირელ ქალებს არ ვუშვებ კრებაზე.

მაშაჩემი დიდი დამსახურებული კაცია: აქტიურ მონაწილეობას ღებულობდა 1924 წლის მენშევიკების „აჯანყებაში“, რაც შემედლო მეც ხელს ვუწყობდი, (დედაჩემი მთავარ როლს თამაშობდა) არ გავვიშვია არც ერთი კომკავშირელი რომ არ მიგვებევოს. გეკითხებით: მეკუთვნის თუ არა სტაპენდია.

ტ. შ. მე-4 საზოგადო. განყოფილება

—ნეტავი როდის მორჩება ეს ოჯახქ ორი არშიყობას, რომ ყურადღება მო მაქციოს...

ბათუმის ავკარგი

ხე-ტყის ქარხანა ჩამორჩა გეგმას, ვერ შეასრულა დანაპირები; დავაჯილდოვეთ შავი დაფითა ხე-ტყის ქარხნისა ყველა „გმირები“.

პურის გამყიდვეს საეაქროებში, სადაც ყოველ-ღღე გრძელია რიგი. — ასე გგონია — გაჩენილია გამყიდველების საქლომით იგი.

ათი-თორმეტი გრამით ნაკლები, რომ გერგოს პური, რა სათქმელია, კაპეიკებიც არ მოგცეს ზურღა, ესეც მეთოლი არის ძველია.

დათიკო არის (გვარად წულაია), რომელიც თურმე არიგებს ტალონს. გვრას გახდები თხოვნით, ვედრებით, თუ სხვა განგებით იგი არ გწყალობს,

ზოგს სულ არ აძლევს, ზოგს ეხვეწება წაიღოს თუნდა ტალონი ათი. ასე აშობენ — მწყალობელია ზუენი დათიკო მულამ ღროს მათი.

ზოგიერთ ხორცის საეაქროებშიც ნაცნობობას აქვს სულ გასავალი; ზოგს სუქს უჭრიან ნორმაზე ზევით, ზოგს კი არ უწყევს გამშხარი ძვალიც.

კოდო ბაზარი ბატონობას გრძნობს ქიქრის, მიფრინავს სულ მალღა ფასი; მუშკოობი უცქერს შორიდან ამას, მოქანცულივით გააქვს ლასლაში.

გაპია.

მიჭერ-მოჭერა

წერილი ს. დედლოურიდან

სალამი დავით!
რაღა ხარ სიფათში, ბიჭო? მარა თა საკითხავია, შენი სამსახურის მქონე კაცს რაღა მოწყინდება!
რა ვუთხრა დედლოურის დამარსებელს, რომ მე აქანე ხეირი ვერ ვნახე. რა ვიცი, ჩემზე შეიკრა ცამ პირი, თორემ სხვებს სასაყვედურო რა აქვთ!
სამსონა უგლავას ქე იცნობ შენ, სკოლის მშენებლობას რა ხელმძღვანელობს ჩვენში (ისემც ოუშენდეს ოჯახი, რაღაც მან სოფელს სკოლა ოუშენოს). რაც გაყიდული ეკლესიის ფული შემოვიდა და სოფელში ჩამობოჭა კიდევ კაი ბლომად, ყველა თავისი საკუთარი სახლის აგებას მოახმარა.
— იმე, სკოლას საკუთარი სახლი არ სჯობიაო.
სკოლას აგერ 5 წელიწადია აშენებს და არ იქნა მისი გათავება.

კი აქვს იმ კაცს ჭკუა და იცის რაღა რც უნდა საქმეს მოჭახრაკება.
არც ბიქტორე ტყეშელაშვილია წაგებას. ღარიბი გლეხებისათვის მიღებული სიმინდით ჯერ ხომ კულაკები და ნაცნობ - მეგობრები დაალაღა, მერე მოდგა და სახლში წაწია. მთლად. ღორებსა და ქათმებს ასუქებს მუქთად ნაშოფნი სიმინდით. ყლაპვაზე არიან მარჯვე ბიჭები, თორემ სხვა არაფერზე. სოფელი უგზობით იხრჩობა და, აბა, ერთხელ თუ იფიქრებს ამის შესახებ.
სამკითხველოს გამგე: ლევანი.
პასუხი ლევანს
სალამი ამხ. ლევან!
გული ვაიმაგრე შე გლახა. სხვაზე რომ თვალები გრჩება, შენ რა რიოგესს აშენებ ვითომ! სამკითხველო კვირაში შვიდი დღე გამოკეტილი გაქვს და კიდევ ბედს ემდურა?
სატრანსპორტო განყოფილების გა-

მგე ვარ, ბიჭო, გამსახლში და თუ ჭკუამ გირჩიოს, ქე გადმოი ჩემთან ქუთაისში. ადგილის შოვნა ჩემზე იყოს.
რომ იცოდე, რა ქეიფში ვარ! გამსახლის კარვით მივდივარ საქეიფოდ ყოველ დღე. (თავადის ჯილაგი არა ვარ! ღვინო და ქეიფი თავადის საქეიფა).
სეირიდან როგორც კულაკი და შავსიელი ქე გადმომასახლეს, მაგრამ უკეთეს ადგილს ვარ ეხლა (მაგათ ჭკუას რა უთხრა მე!).
თუ ჩამოხვალ, ძაან კაის იზამ. ქეც მომკვდარვარ თუ შენი საფერი ადგილი ვერ ვიშონო გამსახლში (პირველი ხომ არაა!) ნეტავ ჩამოხვიდოდე და ქეიფი მე ვიცი, რაგარი გავმართო.
შენი დავით ჩხეიძე.
წერილების ხელში ჩამგდება: ბახჩია.

გოგონასი

„ვახლუ-კუნუს“ (აქვე) საკვირველია, უბინაო კაცმა, როგორ და სად დასწერეთ ასეთი გრძელი წერილი! თუ თქვენ არა გაქვთ ბინა, სამაგიეროთ ამ თქვენს წერილს მივეცი თ ჩვენ შესაფერისი ბინა. პედინსტიტუტის სტუდენტი ყოფილხართ და უნდა იცოდეთ, რომ ხელმოუწერელ წერილს ტარტაროზი არა თუ დაბეჭდავს, არც კი განიხილავს. მისამართი და მინდატის ნომერი თუ კი გახსოვთ, როგორ არ გახსოვთ თქვენი სახელი და გვარი. არც ასეთი გულმავიწყობა ვარგა.
თაველს (ქვიტირი ქუთ. რაიონი). თუ კი ისეთი ბნელი დამე იყო, რომ „კაცი თითს ვერ იკრავდა თვალში“, თქვენ როგორ დაინახეთ:
კოლექტივის თავმჯდომარე სხვებს აძლევდა გლეხის ფართალს. თავის სახლში არიგებდა დამერწმუნეთ, ვამბობ მართალს. დავერწმუნებოდით ყოველივე ექვის გარეშე, მაგრამ თვითონ თქვენ ეს ამბავი როგორ დაინახეთ, თუ კი: დამე იყო შავი, ბნელი ვახშმად იჯდა აღბად მთვარე. სოფლად არვინ ჭაჭანებდა, ძილში იყო არე-მარე.
აქაურს. მადლობისათვის, მადლობელი ვაი. რამ ასეთი ლექსის დაწერისათვის მადლობას ვერ გეტყვით.
ფარ-შემარის (ხევი, გურია). გუნდა-ლახოსტაკიც მოუმატეთ ბარე თქვენს წერილს და, ეგებ, მაშინ უფრო იერიანი დარჩეს თქვენივე გმირებისათვის.
მაკრინაშვილს (თვით მიხვდები — ხად) „სიმორცხვის გამო, ვერ გამებედნა ლექსის გამოგზავნა“-ო გვწერთ წერილში. თუ კი ასეთი მორცხვი და პატიოსანი ხართ, რატომ არ მორცხვობ ასეთი ლექსის დაწერას: მიდიოდა ის ქუჩაში, ქალი იყო, ო, რა ქალი. სქელი იყო როგორც ზვინი, მოყვანილი როგორც ღმერთი

თქვენ ალბარ არ გაგიგიათ ღმერთის უკანასკნელი ამბავი. ის (ღმერთი) ეკლესიების დახურვის და მღვდლების გაკრევის შემდეგ ძალზე ვახდა; ასე, რომ არც ისე მსუქანია, როგორც თქვენ გგონიათ. (ანდა როგორ იქნება, როცა საკურთხხა და შესაწირავს აღარავინ უგზავნის!)
ჩვენ მაგიერ მაკრინეს (დედა თქვენს) სთხოვეთ, რომ ხშირად ავიწიოს ყურები ასეთი ლექსებისათვის.
ბიზ-ხლოპს (ქიათურა) თქვენ ლექსიდან მოყვანილ ერთ კუბლეტს:
ტფილისიდან გამოდევნეს,
აქ მობრძანდა ლანდია.
ყველას შიშის ურუანტელს გვრის
მისი ჩრდილი, ლანდია, — ლევარსიმ თქვენი აილიციის საყურადღებოდ ასეთი წარწერა გაუკეთა საპასუხით.
ქიათურის მილიცია
მაგარია ხესავითა.
ლანდიას რომ დაინახავს,
მაშინ წავა თხლესავითა.
ბაღდადელს. საჭიროა საკითხის უფრო გაოკვევა: **რიკ-რაქუნს** (ქვიშხეთი, ხაშურის რაიონი) „გრძელი სიტყვა მოკლედ ითქმის“ და მოკლედ თქმულს რაიონის ხელისუფლების მიერ რამდენადაც მოკლე ხანში მიეჭცევა ყურადღება, მით უკეთესია. ხოლო ყურმისაქცევი კი ეს არის:
სამებას: ცხვირაშვილს, სიმონს და მიხას,
ვით კაცის მსგავსებათ შეთითხნილ თიხასა,
შუუკრავთ კავშირი, რომ სჭამონ სოფელი.
არავინ დაინდონ თავისი მგმობელი.
იზრაქს: — გვთხოვთ, შეგატყობინოთ თუ რა ჰონორარი გვაქვს ისეთ ლექსებისათვის, როგორც არის თქვენი „ხოშველდი“. ჩვენ ასეთი ლექსებისათვის ჰონორარი არა გვაქვს, ხოლო ჩვენს უფსკერო გოდორში როგორი ტარიფია; ამას ვერ გეტყვით, რადგან არ ვიცი.

ვეფხისტყაოსნი =

კოვკვირთხები: — გვიქცეთ... თავს ვუშველ ოთ!